

Sygn. akt II KO 24/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **B. W.**

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 29 kwietnia 2021 r.

wniosku Sądu Rejonowego w P.

zawartego w postanowieniu z dnia 5 marca 2021 r., sygn. akt II K (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę B. W.

do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 marca 2021 r. Sąd Rejonowy w P. w sprawie o sygn. akt II K (...), ponownie wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Rejonowemu w B..

W części motywacyjnej przedmiotowej inicjatywy, sąd wnioskujący powołał się na stan zdrowia oskarżonego B. W. , który potwierdzony został opinią sądowo-lekarską z dnia 26 lutego 2021 r., wydaną na zlecenie tego sądu.

Wnioskodawca wskazał, że według biegłego, oskarżony ma ograniczone możliwości poruszania się na dłuższą odległość (także po schodach), a jakakolwiek podróż sprzyja powstaniu urazów, którym mogą towarzyszyć wylewy, co znacznie

pogorszyłoby stan zdrowia oskarżonego. Wyjaśniono, że powyższe ograniczenia wynikają z choroby przewlekłej. W ocenie sądu wnioskującego, zasadnym jest postulat obrońcy, aby przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B., gdyż tam oskarżony będzie mógł realnie realizować swoje prawo do udziału przed sądem, bez narażania swojego zdrowia na uszczerbek. Wnioskodawca zaznaczył, że Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 23 lipca 2020 r. nie uwzględnił wniosku w tożsamym przedmiocie, wskazując na potrzebę zaktualizowania opinii o stanie zdrowia oskarżonego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy może z inicjatywy właściwego sądu przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie podkreśla się, że instytucja ta ma charakter wyjątkowy, zaś odstępianie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić jedynie w wypadku zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2019 r., sygn. akt II KO 55/19). Nie budzi również wątpliwości, że jedną z podstaw przekazania sprawy na podstawie art. 37 k.p.k. jest stan zdrowia strony postępowania, który implikuje przeszkody do rozpoczęcia lub kontynuowania procesu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2020 r., sygn. akt V KO 105/19). Dla oceny dopuszczalności przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k. istotnym jest przy tym ustalenie, że stan zdrowia oskarżonego będzie umożliwiał mu udział w rozprawie przed sądem równorzędnym, któremu sprawa ma zostać przekazana. Powyższe okoliczności winny być wykazane na tyle, by można było w sposób pewny stwierdzić, że zastosowanie omawianej instytucji realnie wspomogę i usprawni procedowanie w danej sprawie. Słusznym jest zatem pogląd, że jeśli wykładnikiem dobra wymiaru sprawiedliwości jest stan zdrowia strony postępowania, to warunkiem skutecznego wystąpienia o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. jest ustalenie aktualności tej przesłanki w dacie wniosku wystosowanego w tym przedmiocie, co też skonstatował Sąd Najwyższy rozpoznając uprzednio zgłoszony wniosek Sądu Rejonowego w P. w

omawianej materii (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt II KO 42/20).

Wobec powyższego, rolą wnioskodawcy było wykazanie aktualnego stanu zdrowia B. W. – i temu zadaniu Sąd Rejonowy sprostał. Ostatnia pisemna opinia biegłego lekarza specjalisty w tym przedmiocie – a zatem dokument, który dostarcza obiektywnych i fachowych informacji na ten temat – datowana jest na dzień 26 lutego 2021 (k. 988 i nast., t.VI), przez co odzwierciedla obecny stan zdrowia oskarżonego, u którego zdiagnozowano m.in. hemofilię typu A – postać ciężką, z artropatią hemofilową i endoprotezoplastyką stawu kolanowego prawego. Biegła w sporządzonej opinii jednoznacznie oceniła, że podróż oskarżonego, zwłaszcza na znaczną odległość, sprzyjałaby możliwości doznania urazu, co w jego przypadku nie jest wskazane z uwagi na towarzyszące urazom wylewy, skutkujące znacznym pogorszeniem stanu miejscowego, a nawet niemożnością samodzielnego przemieszczania się. Sąd Najwyższy ma przy tym na uwadze, że zdiagnozowane u B. W. schorzenia mają charakter choroby przewlekłej – i choć nie implikują przeciwwskazań do udziału w postępowaniu sądowym, to jednak w znacznym stopniu ograniczają możliwość stawiennictwa oskarżonego przed oddalonym od miejsca jego zamieszkania Sądem Rejonowym w P., co może istotnie wpływać na sprawność toczącego się postępowania.

W tym stanie rzeczy zasadnym jest przyjęcie, że najbardziej racjonalnym sposobem rozwiązania wymienionych wyżej trudności jest przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B., którego siedziba znajduje się blisko miejsca zamieszkania oskarżonego – o co też wnioskował jego obrońca. Wskazane powyżej okoliczności faktyczne uzasadniały zastosowanie instytucji właściwości delegacyjnej z art. 37 k.p.k., dlatego też sprawa została przekazana ww. sądowi.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.